

“Darbeciler Yargılsın” Yahut “Emperyalizmin Özgürlük Yanılsaması” Çözüm Değildir!

Gerçek Çözüm ve Demokrasi, “Bağımsız Bir Ülkede Özgür Bir Halk Olarak Yaşama” Mücadelesindedir!

Günümüz siyasal yelpazesinin solundan sağına ve fakat çoğunlukla ortalarına doğru, hayli revaçta olan ve siyasal iktidarın türlü “demokratik açılımlarına” kimi zaman coşkulu bir taraftar kimi zamansa çekingen bir iyimserlikle hayırhah bir tutum takınanların hemen hepsinin üzerinde çekinmeksizin uzlaştıkları konuların başında “Darbecilerin Yargılanması” gelmektedir.

Mevcut uzlaş, öylesi bir noktadadır ki artık solundan sağına bu kesimler için, “Darbecilerin Yargılanması” talebinde bulunmak yahut bulunmamak, “demokratlığın” nirengi noktasına dönüşmüş durumdadır. Hatta ve hatta bazı kesimler için, bu talebe katılmamak doğrudan “darbeciliğin, sosyal şovenizmin, anti-demokratlığın” sarıh kanıtı hükmündedir.

Şüphesiz bununla kastedilen, başta 12 Eylül 1980 Askeri – Faşist Diktatörlüğü ve uygulamaları olmak üzere, ülke tarihinde geçmişten günümüze yaşanan askeri darbeler olmakla birlikte, esas anlamda, emperyalizm ve onun uşağı hâkim sınıflar nezdinde gelişen güncel siyasal gelişmelerde gözlemediğimiz yeniden yapılandırma operasyonlarının politik muhtevasıdır.

“Ergenekon Operasyonu”, bu anlamda, “Darbeciler Yargılsın” söyleminin, “özgürlük ve demokrasi” adına bu söylemi bayraklaştıranların ve ardından sürüklediği neo-liberal kesimler ile bilinçleri muğlâklaştırılmış, dost – düşman ayrımı silikleştirilmiş kitlelerin yedeklediği büyük oyuna dönüşmüş durumdadır.

Emperyalizmin dönemsel ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırılan bir ülkede, hayata geçirilen siyasal düzenlemelerin etkili bir manivela olma işlevini büyük ölçüde gören “Ergenekoncular - Darbeciler” argümanı; söz konusu halk kitlelerinin, gerçek “özgürlük ve demokrasi” beklentilerini yaratan uygulamaların asıl müsebbiplerine eklememesi pahasına, bizatihi emperyalizmin ve vitrindeki uşaklarının yarattıkları yanılsamalar içerisinde pazarlanmaktadır.

Hâlbuki ne 29 yıl önce ülkemiz emekçilerine, halklarına ve devrimcilerine yaşatılan zulüm ne de bugün “özgürlük”, “barış”, “demokrasi”, “açılım” safsatalarıyla özünden bir şey yitirmeyen ve fakat çoğunlukla farklı araçlarla hayata geçirilen ekonomi-politik uygulamalar birbirinden farklıdır!

Ülkemiz hala emperyalizme bağımlıdır!

Ülkemiz hala ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel politikaları itibarıyla doğrudan emperyalist merkezlerin dönemsel ve bölgesel kanlı senaryolarının bir parçasıdır!

Ülkemizde hala işçiler ve toplumun farklı kesimlerinden emekçiler karın tokluğuna çalışmakta, asgari ücretle yaşam savaşı vermekte, önemli bir kesimi de kölelik koşullarına mahkûm çalışmaktadır.

Ülkemizde hala topraksız ve yoksul köylülük gerçekliği vardır!

Ülkemizde hala tarım üretimi devlet politikalarıyla engellenmekte ve orta köylülük hızla yoksullaşarak, tarım arazileri işlenmeyerek, kent mekânlarında yeni işsizler ordusu çoğalmaktadır!

Ülkemizde hala, emeğinin hakkını arayan işçi, borçlarını ödeyemeyen köylü, demokratik hakkını arayan öğrenci gençlik, ikinci sınıf insan muamelesinden ve toplumsal baskıdan kurtulmaya çalışan kadın, “söz, eylem ve

örgütlenme” hakkını savunan ve uygulayan halk güçleri, azgın bir zorbalık politikasının kurbanları haline getirilmektedir!

Ülkemizde hala sokak ortasında infazlar, uydurma gerekçelerle tutuklamalar ve dahası onlarca devrimcinin hayatına mal olan “tecrit” ve hapisaneler gerçekliği vardır!

Ülkemizde hala demokratik haklar için mücadele, birçok toplumsal kesim için yaşamsal bir zorunluluk halindedir!

İşçiler, iş güvenceli, sigortalı, insanca çalışma için; köylüler, kooperatifler, yeni üretim alanları ve nitelikli teknik donanım için; işsizler, iş için; gençlik, bilimsel, demokratik eğitim ve iş – gelecek güvenceleri için; kadınlar, toplumun her alanında özgür ve eşit bireyler olabilmek için; uluslar ve azınlıklar, demokratik ve ulusal, kültürel hak talepleri için...

Nihai anlamda, tüm bu demokratik taleplerinin gerçekleştirilebileceği ve güvence altına alınacağı demokratik halk iktidarı için, ülkemizde hala bir devrimci mücadele gerçekliği vardır!

Ülkemizde hala, “demokrasi sorunu” tüm boyutlarıyla bir “yeni demokratik devrim sorunu”dur!

Hal böyle iken, emperyalizmin neo-liberal “muhafazakâr” ve “sol” kalemşorlarından siyasal aktörlerine dek bilcümle revizyonistin, reformistin dillerine pelesenk ettiği “Darbeciler Yargılsın” söylemiyle 12 Eylül’ü değerlendirmek, hazin bir ironidir.

12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü’nü ortaya çıkaran tarihsel ve toplumsal koşullara bakıldığında, ülkemiz açısından, ortaya çıkan ilk olgu emperyalizm gerçekliği ve onun ekonomik, sosyal, siyasal, askeri politikaları kapsamında seferber olan uşak hâkim sınıflar gerçekliğidir.

24 Ocak Kararları olarak da bilinen ve günümüzde yaşanan dönemsel ekonomi-politik stratejik değişimlere paralel olarak kapsamlı yapısal dönüşümleri hedefleyen uygulamalara benzeyen ekonomi-politik uygulamaların; ülkemiz emekçileri başta olmak üzere halklarımıza sopa zoruyla uygulanmasıdır 12 Eylül’ü...

Milyonlarca insanın fişlendiği, yüz binlercesinin yargılandığı, tutuklandığı, işkencelerden geçirildiği, binlercesinin sınır dışı edildiği, vatandaşlıktan çıkarıldığı, yüzlercesinin “yargılı”, “yargısız” infazlarda katledildiği; uluslara ve azınlıklara daha azgın ve kapsamlı inkâr ve imha politikalarının geliştirildiği; işçilerin, köylülerin can bedeli mücadeleleriyle kazandıkları söz, eylem ve örgütlenme haklarının gasp edildiği, demokratik kurumlarının kapatıldığı; emperyalizm güdümlü dinci gericiğin bilinçli bir şekilde yükseltildiği, toplumun dinsel yahut etnik kimlik cemaatlerine ayrıştırılarak, düşmanlaştırıldığı; bu koskoca yıkım tablosunun yegâne sorumlusu emperyalizm ve yerli uşaklarıdır!

Ne ki bugün, AB ve ABD emperyalistlerinin yönlendirmeleriyle, “kürselleşmenin krizi”ni yaşayan emperyalist – kapitalist sistemin bölgesel ve dönemsel ekonomik, siyasal, sosyal politikalarının ürünü olarak yeniden düzenlenen devlet teşkilatı ve siyaseti içerisinde, milyonların yıkımına mal olan kendi karanlık yüzünü dahi, politik bir manivela haline getiren burjuva-feodal siyaset, peşi sıra “taraf” tar toplayabilmektedir.

Yine bu çerçevede 12 Eylül’ün yarattığı tahribatları giderme mücadelesi de salt anayasal ve hukuki düzenlemelere ilişkin taleplere indirgenmekte, emperyalizmle ve ona bağımlı ülkemiz hâkim sınıfının niteliği ile bağı kopararak daraltılmakta, altı boşaltılmaktadır. Bu tersinden ve objektif bir sonuç olarak, emperyalizmin ülkemiz nezdinde uygulamaya soktuğu kapsamlı siyasal projelere “taraf” olmakla sonuçlanmaktadır.

12 Eylül sürecini, gerçekleştirdiği dönemde dünyada ve ülkedeki konjonktürel durumdan, nesnel zeminden kopuk ele almak öyle büyük bir yanılsama yaratmaktadır ki 12 Eylül ile hesaplaşmak “darbecilerle hesaplaşmak” olarak algılanmakta, emperyalizmle ve ona bağımlı ülkemiz hâkim sınıfının niteliği ile bağı kopararak daraltılmakta, altı boşaltılmaktadır.

Bu talepleri dile getiren kesimlerin sağcısından solcusuna büyük bir yelpazeyi kapsıyor olması, emperyalizmin ve ona bağı uşak-ışbirlikçi egemenlerin “demokrasi” sosuna batırılmış askeri - ekonomik, toplumsal ve sosyal yeniden yapılandırma projelerine dayanan ideolojik – politik – ekonomik hegemonyasının ne kadar etkili olduğunu göstermenin yanında bizler açısından çok daha düşündürücü bir gerçeği açığa çıkarmaktadır.

Devrimci ve demokratik güçlerin çok büyük bir kısmı, 60’lı yıllarda başlayan ve 80’li yıllarda çok daha kapsamlı saldırılarla derinleşen neo-liberal politikalara, yani emperyalizme yenik düşmüştür.

Şimdi bu yenik düşüşün, tasfiye oluşun ve reformist - revizyonist bir zemine mahkûm edilmenin çıkış yolunu, devrimci bir kalkışma üzerinden tanımlamak ve hayata geçirmek yerine, mevcut durum kabullenilerek teorize edilmeye, devrim ve demokrasi mücadelesi emperyalizme “uyumlu” bir hale dönüştürülmeye çalışılmaktadır.

Özellikle son dönemlerde sıkça tartışılan önemli gündemleri hatırlarsak; “Ergenekon” süreci ve buna paralel gelişen “Kürt Sorunu”na yönelik “Demokratik Açılımlar”; Aleviliğe yönelik açılımlar vb. gibi gündemlerin ele alınışında, sorun salt demokrasi kapsamında (ki bu demokrasi anlayışı emperyalizmin daha uyumlu bir süreç işlettiği yanılsamasına kapılmaya dayanıyor) ele alınarak, özellikle ABD emperyalizminin ekonomik çıkarları temelinde, ayak basmadık toprak parçası, el atmadık yer altı kaynaklarının kalmayacağı şekilde hayata geçirdiği ideolojik-siyasal manevralarının bir sonucu olduğu gerçeği gözlerden saklanmaya çalışılıyor.

Bu bakımdan, “12 Eylül Askeri Faşist Diktatörlüğü”nün yine yeni bir yıl dönümünde yaşadığımız acıların, kayıpların ve yıkımların sorumlularını ararken; sahte demokrasi söylemlerine karşı tutarlı bir demokrat olmanın temel gereklerine sarılarak, geçmişimizle hesaplaşma adına emperyalistlerin ve uşaklarının politikalarının bir parçası haline gelmek yerine, geleceği kazanma perspektifiyle emperyalizme, feodalizme, komprador bürokrat kapitalizme karşı mücadeleyi yükselteceğiz.

Demokratik Haklar Federasyonu
8 Eylül 2009

DEMOKRATİK HAKLAR FEDERASYONU